

“Όταν δέχεσαι ξένο, υποδέχεσαι άγγελο” (Εβρ. 13,2)! (Πηνελόπη Σάρρου - Ηρακλής Φίλιος)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1PRJPR5>]

Η Εκκλησία ζει για τον ξένο, υπάρχει για εκείνον και όχι μόνο για τον «δικό μας». Να λοιπόν πως συνδέεται ο ξένος με τον αδελφό μας • μας κατατοπίζει ένα απόσπασμα από την προς Εβραίους Επιστολή, όπου διαβάζουμε: «Μην αμελήσετε να προσφέρετε φιλοξενία στους ξένους, γιατί έτσι κάποιοι έχουν υποδεχθεί αγγέλους χωρίς να το γνωρίζουν» (Εβρ. 13, 2). Αυτός είναι ο ξένος για την Εκκλησία. Ένα δημιούργημα του Θεού, πλασμένο από τον ίδιο κι ενταγμένο στο σωτηριολογικό σχέδιο του Θεού. Και για να θυμηθούμε και κάτι ακόμη πολύ κατατοπιστικό, η Εκκλησία μας οικειώνεται αυτόν τον άλλον, τον «αλήτη» και «ξένο» κατά τον ιερό Χρυσόστομο. Χαρακτηριστικό είναι το Δοξαστικό του Μ. Σαββάτου, αυτό το θαυμάσιο ποιητικό κείμενο, που μιλάει για τον ξένο και δεν λέει απλά «δος τῷ ξένῳ», αλλά «δος μοι τοῦτον τὸν ξένον».

Ποιος είναι όμως ο ξένος για την Εκκλησία; Γράφει ο πανεπιστημιακός Π. Βασιλειάδης στο βιβλίο του «Ενότητα και Μαρτυρία»: «Ο όρος “ξένος” περιλαμβάνει όχι μόνο τους αγνώστους προς εμάς, τους φτωχούς και βασανισμένους, αλλά και όσους είναι εθνικά, πολιτισμικά και θρησκευτικά “ξένοι” προς εμάς. Η λέξη “ξένος” στις γραφές δεν έχει ως σκοπό να αντικειμενοποιήσει τον “άλλον”, αλλά αναγνωρίζει ότι υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι αποτελούν πραγματικά “ξένους για εμάς ως προς τον πολιτισμό, τη θρησκεία, τη φυλή και άλλου είδους διαφορές που αποτελούν μέρος της ανθρώπινης κοινωνίας. Η προθυμία μας να αποδεχθούμε τους άλλους στην “ετερότητα” τους είναι απόδειξη αληθινής φιλοξενίας. Μέσω της ανοιχτωσύνης μας απέναντι στους “άλλους” μπορούμε να βρούμε νέες οδούς συνάντησης με τον Θεό».

Η Εκκλησία δεν κάνει απλά το καθήκον της. Είναι αυτό που «είναι» και αυτό

εκφράζει πάντοτε. Αν η ίδια υπάρξει για τον εαυτό της, παύει να είναι κοινωνία πιστών με τον Τριαδικό Θεό. Το εκκλησιαστικό ήθος δεν περιορίζεται στη σωτηρία εντός του εαυτού μου, αλλά δια των άλλων είναι ένα ήθος που εγκολπώνει τη συνάντηση με τον άλλον, την οικείωση μαζί του, την ενσάρκωση του εαυτού του στον δικό μου. Συνάντηση και αλληλοπεριχώρηση σε μία ομολογιακή κατάσταση, όχι όμως εντός «των τειχών της Ιερουσαλήμ», αλλά κατά πάντα και δια πάντα. Το ήθος αυτό δεν είναι ουμανιστικό, ούτε κοινωνικό – ταξικό, αλλά πέρα από κάθε συμβατική εκκλησιαστική ομολογία.

Γιατί η Εκκλησία δεν μπορεί κάποιες φορές να νοηματοδοτήσει την ύπαρξη της; Πού μπορεί να ωφείλεται αυτό; « ... πρέπει με παρρησία να ομολογηθεί ότι η ασθένεια αυτή σχετίζεται με το πρόσωπο του Χριστού. Σχετίζεται, δηλαδή, με την αδυναμία των μελών του εκκλησιαστικού σώματος να κατανοήσουν και συνεπώς να βιώσουν την Ορθόδοξη Εκκλησία ως Εκκλησία της σαρκώσεως», θα μας πει ο πανεπιστημιακός Χ. Σταμούλης στο βιβλίο του «Ὡσπερ ξένος καί ἀλήτης ἢ Σάρκωση: ἡ μετανάστευση τῆς ἀγάπης».

Η Εκκλησία ασκεί μία ποιμαντική ανά τους αιώνες για όλη την ανθρωπότητα. Για τους άπιστους, αδιάφορους, αθεϊστές, αλλόθρησκους, αλλά «ασκείται και προς εκείνους, που βρίσκονται έξω από τα κανονικά και εκκλησιαστικά όρια της» όπως μας λέει ο πανεπιστημιακός π. Βασίλειος Καλλιακμάνης. Αυτή η ποιμαντική σύμφωνα με τον ίδιο «εκδηλώνεται είτε ως κοινωνική προσφορά, είτε ακόμη ως έμπονη λειτουργική προσευχή».

Η στάση της Εκκλησίας απέναντι στους πρόσφυγες που ήρθαν, που έρχονται και θα έρχονται αναγκαστικά και θα περνάνε από τη χώρα μας, όπου τα χρώματα της μυρίζουν Θεό και αγιοσύνη, είναι θεανθρωποκεντρική, θυσιαστική και κενωτική. Ανοίγει τους Ιερούς Ναούς για να απαλύνει τους απελπισμένους και γεμάτους αγωνία πρόσφυγες, ανάβει το φως των κεριών της για να ζεσταθούν και ψιθυρίζει αγάπη στα ταλαιπωρημένα σώματα και στις έρημες ψυχές. Η Εκκλησία μας έχει ένα δρόμο για τον καθένα. Ένα δρόμο που για να φτάσει κάποιος στον Θεό, περνάει μέσα από τον άλλον. Γιατί όπως λέει ο όσιος Μακάριος Αιγύπτιος «οὐκ ἔστιν ἄλλως σωθῆναι εἰ μὴ διὰ τοῦ πλησίον».

Πηνελόπη Σάρρου - Πτυχιούχος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας, Φοιτήτρια Παιδαγωγικού Δημοτικής Εκπαίδευσης Α.Π.Θ.

Ηρακλής Φίλιος - Πτυχιούχος Τμήματος Βαλκανικών Σπουδών Φλώρινας, Φοιτητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.